

2. Пальчук В. Реформування галузі охорони здоров'я в Україні : створення госпітальних округів у регіонах / В. Пальчук // Україна : події, факти, коментарі [Електронний ресурс]. – 2017. – №4. – С. 39-50. – Режим доступу : goo.gl/XDwGbK.
3. Панчишин Н. Я. Оцінка ефективності управління в системі охорони здоров'я / Н. Я. Панчишин, В. Л. Смірнова // Вісник соц. гігієни та орг. охорони здоров'я України. – 2012. – № 3 (53). – С. 57–59.
4. Пашков В.М. Державне регулювання діяльності в галузі охорони здоров'я Спеціалізований медичинський сайт. Щотижневик «Аптека» № 26 (547) от 3.7.2006.
5. Перетяка О. Медична допомога та ринкове регулювання. Медична газета України «Ваше здоров'я», медичне видання: точка зору № 12 (789) – С. 185-189.

Крет Олег Петрович, магістрант,
Жекало Ганна Іванівна, к.пол.н,
доцентка кафедри управління та адміністрування

ОСМИСЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ В КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Питання про справедливе суспільство – це досить умовне поняття. Адже у різних соціальних груп в суспільстві може бути різне уявлення про справедливість, різні цінності, блага, цілі.

Як правило, справедливою називають таку систему відносин, в якій розподіл життєвих благ, на думку більшості, здійснюється справедливо. Іншими словами, соціально справедливою може бути названа така система яка об'єктивно відповідає інтересам (і перш за все економічним) здебільшого даного, історично сталого суспільства. А

бо в суспільстві складаються такі відносини (наприклад, розподілу), які суб'єктивно сприймаються більшістю громадян як справедливі. А це означає, що ці відносини розглядаються більшістю громадян країни як природні і адекватні для кожного в його розвитку і розвитку інших. Відповідно до вище зазначеного, сприйняття соціальної справедливості як системи загальноприйнятого для більшості розподілу благ – це ще один підхід у розумінні цього концепту.

Виходячи з подібних міркувань, зазначимо, що розуміння справедливості завжди вбудовано в політику, воно пов'язане з політичним вибором і політичним рішенням. Знову ж таки політичні рішення різняться як по структурі, рівню впливу, характеру, об'єктивно-предметній чи суб'єктивній складових. Здавалося б, подібні питання можуть мати різну політичну реакцію.

Тому і розуміння справедливості в цьому відношенні буде відрізнятися. Ці різні інтерпретації – яскраве свідчення того, що рішення про те, що є в суспільстві «справедливо», неминуче є політичним чи навіть управлінським рішенням.

Зусилля щодо просування соціальної справедливості зазвичай спрямовані на різні демографічні показники, зокрема, расу, етнічну приналежність та національність, стать, вік, релігійну приналежність, фізичні якості, інвалідність

тощо. А саме поняття соціальної справедливості, як правило, охоплює такі цінності, як однаково важливе ставлення до усіх громадян, рівне право всіх людей на задоволення їх основних потреб, необхідність розширювати можливості та життєві шанси якомога ширше, усунення невинуватих нерівномірностей тощо.

В контексті визначення соціальної справедливості варто звернути увагу на різницю між поняттями «соціальна справедливість» та «соціальна участь». Адже саме соціальна участь була інструментом державного управління протягом останнього десятиліття з метою зрівняння результатів соціального розвитку та виправдання несправедливості у суспільстві. Ідея соціальної участі полягає в тому, щоб люди мали достатньо фінансових та інших ресурсів для участі у економічному, соціальному, культурному та політичному житті [1].

Відповідно, соціальне відчуження передбачає брак або відсутність ресурсів, прав, можливостей брати участь у нормальних соціальних відносинах, доступних для більшості людей в суспільстві. Рівень соціального відчуження впливає і на якість життя людей, і на справедливість та згуртованість суспільства загалом.

Ініціативи прояву соціальної справедливості можуть набувати різних форм та видів. В економічному плані соціальна справедливість найчастіше дорівнює зусиллям з перерозподілу багатства, доходу або економічних можливостей від привілейованих груп для малозабезпечених.

На державному урядовому рівні ініціативи соціальної справедливості можуть здійснюватися через різні програми. До них можна віднести прямий перерозподіл багатства та доходів; захищеність правового статусу у галузі зайнятості, державні субсидії, субвенції чи інші допомоги для малозабезпечених груп населення та інші.

Прихильники соціальної справедливості можуть досягати своїх цілей за допомогою широкого спектру мирних чи не мирних засобів, включаючи різні урядові програми, соціальні кампанії, громадський активізм, насильницьку революцію чи навіть тероризм.

Проблеми соціальної справедливості зазвичай відстоюються також через активізм, спрямований на зміну публічної політики або через прямий вплив на поведінку людей шляхом публічних акцій та демонстрацій, громадських кампаній, цільових інвестицій, благодійних пожертвувань та допомоги. Громадський активізм за відновлення справедливості також може набувати форм насильницьких ініціатив, зокрема, бойкотів, прямих погроз, насильства.

Приходячи до висновку, зауважимо, що поняття «соціальна справедливість» виражається, перш за все, в уявленнях про належне, таке як має бути. В рамках цих уявлень оцінюється ступінь відповідності між практичними ролями, виконуваними індивідами (соціальними групами, верствами і спільнотами) в життя суспільства, і їх фактичним соціальним статусом, майновим станом, місцем в управлінні громадськими справами і т.д.

При конкретизації цього визначення йдеться про сприйняття ступеня відповідності між правами людини і їх реалізацією, між ефективністю праці різних соціальних груп і їх представників і розмірами його оплати, між вітальними й соціокультурними потребами і пов'язаними з ними інтересами, з одного боку, і можливостями їх задоволення - з іншого боку і т.д.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Levitas R. *The multi-dimensional analysis of social exclusion*, 2007. URL: https://www.probonocentre.org.au/wp-content/uploads/2015/09/Occ_1_What-is-Social-Justice_FINAL.pdf
2. Morrison, *On Dignity: Social inclusion and the politics of recognition*, (Working Paper No 12, Research and Policy Centre, Brotherhood of St Laurence & Centre for Public Policy, the University of Melbourne, 2010).

**Пасічник Тетяна Василівна, магістрантка,
Дмитришин Марта Василівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

**ЗАПЛАНОВАНЕ РЕФОРМУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ФУНКЦІЙ
ОБЛАСНИХ ТА РАЙОННИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ У
КОНТЕКСТІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ**

Реформа децентралізації внесла зміни до повноважень органів виконавчої влади на місцях.

Так, на місцевих виборах 2020 вперше обирались депутати до районних рад обласних центрів, які раніше не належали до районів взагалі.

Це зумовило необхідність приведення у відповідність чинного законодавства з метою уникнення його нечіткого чи подвійного трактування.

Народними обранцями напрацьовано законопроект про внесення змін до Закону України «Про місцеві державні адміністрації» та деяких інших законодавчих актів України щодо реформування територіальної організації виконавчої влади в Україні, який заплановано розглянути 30 жовтня [1].

Відповідно до законопроекту повноваження держадміністрацій повинні бути структуровано (рис. 1).

Основні зміни сконцентровано у інфографіці порталу «Децентралізація»

Законопроект був напрацьований робочою групою з питань впровадження реформи децентралізації влади в Україні, створену Комітетом Верховної Ради з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування.

Внести законопроект на розгляд Верховної ради заплановано 30 жовтня.